

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 46/03-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. O. S., CSc., bytom B., zastúpeného prof. JUDr. J. M., CSc., K., vo veci porušenia čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 5 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. O. S., CSc., ktorou namieta porušenie čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2002 doručená sťažnosť PhDr. O. S., CSc., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom prof. JUDr. J. M., CSc., K., ktorá bola na základe výzvy ústavného súdu zo 4. februára 2003 následne doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 27. februára 2003. Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie čl. 30 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v súvislosti s porušením čl. 10 ods. 5 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky (ďalej len „legislatívne pravidlá“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) pri realizácii pripomienkového konania k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva (ďalej len „návrh zákona“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že ministerstvo spravodlivosti 4. februára 2002 zverejnilo na internete uvedený návrh zákona na pripomienkové konanie a v rámci ním stanovenej lehoty bola v tejto lehote do 14. februára 2002 uplatnená hromadná pripomienka 701 osôb, ktoré ho súčasne splnomocnili na zastupovanie verejnosti v rámci vyhodnotenia medzirezortného pripomienkového konania. Podľa čl. 10 ods. 5 legislatívnych pravidiel v prípade, že navrhovateľ nevyhoví hromadnej pripomienke, musí vždy uskutočniť rozporové konanie so zástupcom verejnosti.

Ministerstvo spravodlivosti sťažovateľa na rozporové konanie nepozvalo a v rámci vyhodnotenia medzirezortného pripomienkového konania k návrhu zákona uviedlo, že rozpor týkajúci sa hromadnej pripomienky 701 občanov nebol odstránený z dôvodu neúčasti sťažovateľa ako splnomocnenca občanov 11. apríla 2002 na rokovaní na úrovni ministra spravodlivosti. Takto spracovaný návrh zákona bez vyhodnotenia hromadnej pripomienky predložilo ministerstvo spravodlivosti Legislatívnej rade vlády Slovenskej republiky a neskôr na rokovanie vlády Slovenskej republiky.

Týmto konaním ministerstvo spravodlivosti porušilo právo občanov zúčastňovať sa na správe verejných vecí priamo, pretože ignorovalo vôľu 701 občanov vyjadrenú v hromadnej pripomienke.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že inštitút hromadnej pripomienky je významným premietnutím čl. 30 ods. 1 ústavy (právo občanov zúčastňovať sa na správe vecí verejných priamo) a v tejto súvislosti je konanie ministerstva spravodlivosti porušením čl. 10 ods. 5 legislatívnych pravidiel, kde je ustanovené, že „ ... Rozporové konanie so zástupcom

verejnosti sa uskutoční vždy, ak navrhovateľ nevyhovel hromadnej pripomienke, s ktorou sa stotožnilo aspoň 500 fyzických alebo právnických osôb, iba ak existujú vážne dôvody na neuskutočnenie rozporového konania“. Aktívna legitimita sťažovateľa v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva z toho, že je splnomocnencom a zástupcom 701 občanov, ktorých právo bolo porušené. Sťažovateľ ďalej uvádza, že v tomto prípade je daná právomoc ústavného súdu, a nie všeobecného súdu vzhľadom na skutočnosť, že uvedený návrh zákona už prerokúva Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“), a žiada ústavný súd, aby podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení, v ktorom uloží národnej rade prerušiť rokovanie národnej rady o návrhu zákona až do rozhodnutia ústavného súdu v merite veci.

V rozhodnutí vo veci samej navrhuje sťažovateľ ústavnému súdu, aby:

„1. Vyslovil, (podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR), že konaním ministerstva spravodlivosti, ktoré nepozvalo zástupcu verejnosti na rozporové konanie týkajúce sa zásaditej hromadnej pripomienky v návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/1993 Z. z. bol porušený čl. 30 ods. 1 Ústavy SR a čl. 10 ods. 5 Legislatívnych pravidiel vlády SR.

2. Prikázal Ministerstvu spravodlivosti SR a vláde SR (podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR), aby predmetný návrh zákona stiahli z rokovania Národnej rady SR a uskutočnili rozporové konanie so zástupcom verejnosti, uplatňujúcej hromadnú pripomienku, ako zásadnú.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonnou podmienkou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd zistil, že ministerstvo spravodlivosti zverejnilo 1. februára 2002 návrh zákona na pripomienkové konanie na internete a v rámci ním stanovenej lehoty bola uplatnená hromadná pripomienka 701 osôb, ktoré splnomocnili na zastupovanie verejnosti v rámci vyhodnotenia medzirezortného pripomienkového konania sťažovateľa. Dňa 11. apríla 2002 ministerstvo spravodlivosti uskutočnilo rozporové konanie, na ktorom sa zástupca verejnosti nezúčastnil napriek tomu, že o termíne jeho konania bol včas informovaný. Táto skutočnosť vyplýva z predkladacej správy na rokovanie vlády Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň určenia termínu uskutočnenia rozporového konania (11. apríla 2002), ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (20. decembra 2002) je možné konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd už o žiadosti sťažovateľa o uložení dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ako aj o ďalšom uplatnenom návrhu na stiahnutie návrhu zákona z rokovania národnej rady, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2003